

2

Vracím se domů s úsměvem na rtech. Jdu jen s jednou mojí kamarádkou, která má domů stejnou cestu jako já.

„Tak teď už jen projít *Rozhodnutím*,“ říká mi a já přikyvuji. Když přijdeme k mému domu, rozběhnu se ke dveřím, a přitom jí mávám. Ona mi to oplácí. Vcházím do dveří. Moje rodina sedí v obývacím pokoji. Jsou potichu, a když překročím práh dveří, podívají se na mě, jako kdybych právě někoho zavraždila. Máma má v očích slzy, ale táta s bráchou se jen dívají.

„Tak někdo něco řekněte,“ pobízím je. Nesnáším, když na mě lidi divně koukají a nic neříkají.

„Kolik tam bylo lidí?“ přeruší ticho táta.

„Hodně, nepočítala jsem je,“ odpovím.

Táta zvedne obočí. Máma si utírá slzy kapesníkem. Brácha ji začne utěšovat, ale nepomáhá to. Táta se zvedá z křesla a přichází ke mně. Obejmeme se.

„Kdy je *Rozhodnutí*?“ zeptá se.

„Za týden,“ šeptám mu do ucha.

„Budeme ti držet palce.“

Táta mi účast v soutěži přeje, což mi zvedne sebevědomí.

Večer si napouštím teplou vanu a celá se do ní ponořuji. Snažím se na chvíli odreagovat, ale to se mi podaří jen na pár vteřin. Stále před sebou vidím mámin nešťastný obličej. Určitě jsem ji tím podáním přihlášky hodně ublížila, ale to ona mě odmala učila, ať si plním svoje sny. Jako další věc mě děsí *Rozhodnutí*. Jestli jím neprojdou, budu muset čekat další rok, a to už bude moje poslední šance.

Vylézám z vany. Vody, která mi zůstala na těle se zbavuji pomalým pohybem ručníku. Ve vlasech se mi drží trocha pěny, ta se však pod dotyky mých prstů na ně lepí a rychle se rozpouští.

Před usnutím jsem zírala do stropu. Oční víčka mi pomalu těžknou a začínají se sama zavírat. Po chvilce se mi je už nedaří otevřít vůbec. Usnula jsem.

+++

V naší škole se často do obrovských rozměrů rozebírají i úplně blbosti. Stačí, abyste na záchodě uklouzli na mokrému hadru, který tam nechala uklízečka, a celá škola o vás mluví nejméně týden. Teď se hovory všech stáčí je k *Big game*. Toto téma si zaslouží probrat opravdu do nejmenších podrobností. Všichni se těší. Buď budou sedět u televize, nebo ve studiu, anebo, v nejlepší případě, budou účinkovat. *Rozhodnutí* se blíží a já jsem čím dál nervóznější. Opravdu se tam chci dostat tento rok. Už jsem čekala dost dlouho.

+++

Týden mi utíká jen, když se dobře bavím. Škola v tomhle selhává na plné čáře. Nejlepší jsou odpoledne, když svítí slunce. Vyrazím ven. Pohled na přírodu mě vždy uklidní. Doma si беру deku a jdu do parku, kde mě obklopuje naprostý klid. Lehnu si, zavřu oči a užívám si teplo ze slunce, dokud ho nezakryje velký černý mrak. Pak deku sroluju a odcházím s ní v podpaždí domů. U večeře vládne ticho, opět. Nesnáším ticho, když jsem ve stresu. Vyškrtávám dny v kalendáři, jako kdybych čekala na Vánoce. Škrtnutí dalšího dne mi alespoň trochu zvedne náladu.